

Sygn. akt III UK 33/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do renty inwalidy wojskowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 6 sierpnia 2012 r., oddalającego odwołanie J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 13 października 2010 r., odmawiającej prawa do renty w związku ze służbą wojskową.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 30 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 244 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na zachodzące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że skarżący wykazał potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Powołanie się na tego rodzaju przesłankę „przedsądu” wymaga bowiem sformułowania takiego zagadnienia oraz przedstawienia argumentów prawnych, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Skarżący tymczasem, formułując występujące, jego zdaniem, zagadnienie, postawił pytanie o to, „czy Sąd w postępowaniu cywilnym jest uprawniony w ramach samodzielności jurysdykcyjnej ustalać wiarygodność i moc dowodową dokumentu urzędowego w postaci orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS”, które nie zawiera żadnego problemu prawnego.

Przepis art. 244 § 1 k.p.c. stanowi, że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Termin „organy władzy publicznej” obejmuje organy

państwowe i organy samorządu terytorialnego, wśród których nie można usytuować lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Lekarz orzecznik dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia: daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji, celowości przekwalifikowania zawodowego (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), a orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 3 ustawy). Orzeczenie lekarza orzecznika jest zatem w postępowaniu przed organem rentowym środkiem dowodowym dla stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które jest wiążące w sytuacji opisanej art. 14 ust. 3 tej ustawy, ale tylko w postępowaniu przed organem rentowym. Nie ma żadnej podstawy prawnej dla stwierdzenia związania sądu treścią orzeczenia lekarza orzecznika w sytuacji, gdy rozpoznaje odwołanie od decyzji organu rentowego. Postępowanie przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy również w zakresie odnoszącym się do stwierdzenia niezdolności do pracy, czy daty jej powstania. Biegli lekarze nie zastępują lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku, sporządzając opinie będące dowodami w postępowaniu sądowym dla ustalenia tych okoliczności faktycznych, które są niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie uwzględnił orzeczenie lekarza orzecznika z 13 lipca 2012 r. i poddając go zgodnej z zasadami postępowania ocenie, stwierdził brak wpływu tego orzeczenia na ustalenie braku niezdolności

ubezpieczonego do pracy w związku ze służbą wojskową w okresie objętym zaskarżoną decyzją. Wywody skarżącego w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. (łącznie ze sformułowanym pytaniem, mającym być zagadnieniem prawnym) w gruncie rzeczy sprowadzają się więc tylko do zakwestionowania oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i stanowiącego podstawę faktyczną wyrokowania Sądu Apelacyjnego.

Skarżący nie zdołał zatem przekonać o potrzebie zaangażowania Sądu Najwyższego w rozpoznanie wniesionej w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c.).